

Studiul 13: Har, dragoste și părtășie

Sabat după-amiază, 19 septembrie

De memorat:

„Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin.”

2 Corinteni 13:14.

Pavel încheie 2 Corinteni subliniind din nou elementele esențiale abordate în scrisorile lui. În acest sens exprimă 5 imperative (2 Corinteni 13:11). Primul imperativ, „bucurați-vă” (EDCR), amintește de textele anterioare din scrisori. Al doilea imperativ, „desăvârșiți-vă”, traduce un cuvânt din greacă (katartizō) care apare aici și în 1 Corinteni 1:10. Al treilea, „îmbărbățați-vă”, rezumă 2 Corinteni 1:3-7. Pavel își începe și își încheie a doua scrisoare cu încurajare. Primim încurajarea lui Dumnezeu pentru a-i susține pe alții (2 Corinteni 1:4,6). Al patrulea și al cincilea imperativ, „fiți cu un cuget, trăiți în pace” (2 Corinteni 13:11), sunt un apel la unitate. Această atmosferă de bucurie, reabilitare, încurajare, unitate și pace este condiția pentru prezența lui Dumnezeu, „Dumnezeul dragostei și al păcii” (2 Corinteni 13:11). Ea rezultă din lucrarea Dumnezeului nostru trinitar în inima omului (2 Corinteni 13:14).

Harul, dragostea și împărtășirea provin din acțiunea Trinității în beneficiul nostru. Aceste trei elemente creștine favorizează o atmosferă caracterizată de prezența lui Dumnezeu.

Harul lui Isus

Este înălțător că la finalul acestei epistole vedem o referire la harul Domnului Isus, exact ca la început (2 Corinteni 1:2; 13:14). Pavel începe și încheie această scrisoare cu o referire la harul Lui. Așa cum am văzut la începutul acestui trimestru, el nu putea să nu se gândească și să nu vorbească despre Domnul Isus. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9).

Cât de admirabil și de irezistibil este harul Domnului Isus! El a părăsit bogățiile existenței Sale veșnice pentru a deveni sărac. A mers pe drumurile prăfuite ale Galileei antice. „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8). A făcut aceste lucruri pentru ca noi să putem deveni „bogați”, adică să avem șansa de a fi cu El în cer. Nouă, care am cunoscut doar o lume a păcatului, a morții și a suferinței, ne este greu să înțelegem ce a însemnat pentru Domnul Isus să părăsească cerul ca să vină aici și să-Și dea viața pentru noi.

1. Ce învățătură importantă găsești în Romani 16:20; Galateni 6:18; Filipeni 4:23 și 1 Tesaloniceni 5:28?

Romani 16:20

²⁰ Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi! Amin.

Galateni 6:18

¹⁸ Fraților, harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.

Filipeni 4:23

²³ Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.

1 Tesaloniceni 5:28

²⁸ Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.

Pavel face referire la harul Domnului Isus foarte des în scrisorile lui. Unele afirmații nestemate sunt: „Darul pe care ni l-a făcut harul acesta [...] în Isus Hristos, s-[a] dat din belșug celor mulți” (Romani 5:15). Cei care primesc această abundență de har „vor domni în viață prin [...] Isus Hristos” (Romani 5:17). Ca și în cazul 2 Corinteni, Pavel începe și încheie anumite epistole menționând harul Domnului Isus (Romani 1:7; 16:20; 1 Corinteni 1:3; 16:23; Galateni 1:3; 6:18; Filipeni 1:2; 4:23). Acest subiect îi ocupa gândurile și era dorința lui să umple și mintea corintenilor.

Aceasta a fost dorința lui pentru toate bisericile. De notat ce le spune efesenilor: „Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție. Amin” (Efeseni 6:24). Ar dori el oare ca noi să-L iubim pe Domnul Isus mai puțin decât atât, cu mai puțin decât o dragoste nepieritoare? Cu siguranță că nu. Până la urmă, dorința lui era ca harul lui Isus să ajungă la cât mai mulți oameni (2 Corinteni 4:15) și să devină suficient pentru ei, așa cum a fost și pentru el (2 Corinteni 12:9).

Gândește-te la harul divin! Ce meriți pentru lucrurile pe care le-ai spus și le-ai făcut? Totuși ce îți oferă Dumnezeu în schimb?

Dragostea lui Dumnezeu

„Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin” (2 Corinteni 13:14). Cu acest verset își încheie Pavel a doua epistolă. De observat ordinea în care menționează cele trei Persoane ale Trinității – Fiul, Tatăl și Duhul Sfânt.

2. Ce ne spun Ioan 3:16,17; Romani 8:37-39 și 1 Ioan 4:8-11 despre dragostea lui Dumnezeu?

Ioan 3:16,17

¹⁶ Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

¹⁷ Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.

Romani 8:37-39

³⁷ Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.

³⁸ Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,

³⁹ nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

1 Ioan 4:8-11

⁸ Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.

⁹ Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.

¹⁰ Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.

¹¹ Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.

În 1 Ioan 4:8 ni se spune că „Dumnezeu este dragoste”. Dragostea este un atribut esențial al lui Dumnezeu. Ioan subliniază că putem cunoaște dragostea prin faptul că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu să moară pentru noi (Ioan 3:16). Dumnezeu L-a trimis pe Domnul Isus într-o misiune de salvare (Ioan 3:17), iar aceasta a făcut parte din planul de mântuire (Faptele 3:20,21; 1 Ioan 4:10,14). Isus a precizat de mai multe ori în evanghelii că Tatăl L-a trimis (Matei 10:40; Marcu 9:37).

Într-o afirmație remarcabilă, Pavel spune: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Putem întrezări dragostea lui Dumnezeu în relația frumoasă dintre soț și soție, precum și dintre părinți și copii, în prietenii sincere și în alte relații. Iubirea lui Dumnezeu se vede și în natură. „«Dumnezeu este iubire» scrie pe fiecare boboc de floare ce stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă care răsare. Păsărelele încântătoare, făcând să răsunе aerul cu trilurile lor înveselitoare; florile, atât de delicat colorate în desăvârșirea lor, înmiresmând aerul; copacii înalți ai pădurii, cu bogatul lor frunziș de un verde viu – toate mărturisesc despre grija părintească și duioasă a Dumnezeului nostru și despre dorința Sa de a-i face pe copiii Lui fericiți” (Ellen G. White, Calea către Hristos, p. 10).

Dar nimic nu este mai convingător decât faptul că Dumnezeu L-a dat pe Domnul Isus jertfă pentru păcatele noastre. Când înțelegem că Dumnezeu ne-a iubit până într-acolo încât L-a trimis pe Isus să-Și dea viața pentru noi, reacția noastră este disponibilitatea „să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3:16). Pavel voia ca cei din Corint să trăiască în unitate. Dar fără dragoste nu există unitate. De aceea i-a învățat că „dragostea zidește” (1 Corinteni 8:1) și că fără dragoste totul este zadarnic și gol (13:1-3). Așadar, tot ce facem trebuie făcut din iubire (16:14), care este o extensie a iubirii lui Dumnezeu.

Ce am pierde din Evanghelie dacă Isus Însuși nu ar fi pe deplin și veșnic Dumnezeu?

Dumnezeul iubirii

În lumea păgână antică, oamenii nu credeau că zeii îi iubeau pe muritori. Dimpotrivă, zeii erau răuvoitori și furioși și trebuiau îmbunați. Ideea de Dumnezeu al iubirii, așa cum vedem în Biblie, era o noutate. Oricât de surprinzătoare ar fi fost această afirmație în vremea lui, Pavel Îl descrie pe Dumnezeul nostru ca „Dumnezeul dragostei și al păcii” (2 Corinteni 13:11).

3. Cum poți găsi speranță în ceea ce se spune în 2 Corinteni 13:11? Cum poți trăi personal ce afirmă acest verset?

2 Corinteni 13:11

¹¹ **Încolo, fraților, fiți sănătoși, desăvârșiți-vă, îmbărbătați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace și Dumnezeul dragostei și al păcii va fi cu voi.**

Expresia „Dumnezeul dragostei și al păcii” poate fi interpretată în două feluri: (1) Dumnezeu este văzut ca sursa iubirii și a păcii sau (2) Dumnezeu este caracterizat de iubire și de pace. Nu este însă necesar să alegem între cele două. Pentru că dragostea și pacea sunt caracteristici intrinseci ale lui Dumnezeu, El ne dăruiește dragoste și pace. În alte părți Pavel Îl descrie pe Dumnezeu ca „Dumnezeul răbdării și al mângâierii” (Romani 15:5), „Dumnezeul nădejdi” (Romani 15:13), „Dumnezeul păcii” (Romani 15:33; 16:20; 1 Corinteni 14:33; Filipeni 4:9; 1 Tesaloniceni 5:23), „Părintele îndurărilor” (2 Corinteni 1:3) și „Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1:3). Dumnezeu este sursa tuturor acestor binecuvântări. El ni le oferă pe toate din dragostea Sa neclintită.

În timp ce expresia „Dumnezeul păcii” este destul de comună în Biblie, expresia „Dumnezeul dragostei” apare doar aici (2 Corinteni 13:11), prin urmare merită meditat profund la ea. Referirea lui Pavel la Dumnezeul dragostei cu câteva versete înainte de binecuvântarea trinitară din 2 Corinteni 13:14 sugerează că el Îl înțelegea pe Dumnezeu drept trei Persoane. „Deși folosește aici cuvântul «Dumnezeu» cu sensul de o Persoană din trei, perspectiva lui Pavel despre Isus și despre Duhul Sfânt în alte locuri din epistolele sale [...] ne obligă să considerăm că întreaga frază se referă la singurul Dumnezeu, pe care biserica timpurie a ajuns să-L vadă în formă trinitară. Avea să mai treacă peste un secol până când teologii [...] să înceapă să folosească cuvinte precum «Trinitate» ca o abreviere pentru a

exprima ceea ce Pavel deja afirmase” (Tom Wright, *Paul for Everyone: 2 Corinthians*, 2004, p. 148).

Noi credem într-un singur Dumnezeu, unitatea de trei Persoane care trăiesc veșnic într-o relație de dragoste. Acest Dumnezeu trinitar ne iubește și ne cheamă să ne iubim unii pe alții într-un mod care reflectă dragostea dintre cele trei Persoane ale Dumnezeirii.

Împărtășirea Sfântului Duh

Harul Domnului Isus nu doar că dezvăluie dragostea lui Dumnezeu pentru noi, ci aduce și părtășia Duhului ca efect suplimentar al acelei iubiri. În același timp, părtășia izvorăște din dragostea lui Dumnezeu. Fără dragoste, nu există părtășie. Pavel însuși scrie: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” (Filipeni 2:1,2).

Unii oameni spun că Duhul Sfânt este doar o forță sau o influență, dar acest lucru nu poate fi adevărat. Până la urmă, de ce ar menționa Pavel două persoane – Tatăl și Fiul – împreună cu o simplă „forță” într-o formulă trinitară? Nu ar avea niciun sens. Așa cum Tatăl și Fiul sunt prezentați într-o relație personală (2 Corinteni 1:3; 11:31), relația Duhului cu diverse persoane ne duce la concluzia că El este, de asemenea, o persoană (Romani 8:15,16; vezi și Ioan 14:16,17,26; 15:26).

Expresia „părtășie în Duhul” (Filipeni 2:1, EDCR) poate fi înțeleasă în două feluri. Poate însemna părtășia unii cu alții oferită de Duhul sau părtășia cu Duhul Însuși. Mai mulți interpreți ai Bibliei susțin că aceste sensuri nu se exclud reciproc. În cele din urmă, părtășia unii cu alții este consecința părtășiei cu Duhul.

4. Studiază 1 Corinteni 2:10,11; 3:16; 12:11 și 2 Corinteni 3:6,17. Ce i-a învățat Pavel pe corinteni despre Duhul?

1 Corinteni 2:10,11

¹⁰ Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

¹¹ În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.

1 Corinteni 3:16

¹⁶ Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?

1 Corinteni 12:11

¹¹ Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește.

2 Corinteni 3:6,17

⁶ care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.

¹⁷ Căci Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.

Pavel are multe de spus despre lucrarea Duhului. În 1 și 2 Corinteni există peste 40 de referiri la Duhul Sfânt. Duhul Sfânt contribuie la zidirea sufletească a bisericii (1 Corinteni 14:12), îi înzestrează pe oameni pentru misiune (1 Corinteni 2:4,5), ne descoperă lucrurile profunde ale lui Dumnezeu (1 Corinteni 2:10,11) și ne învață despre ele (1 Corinteni 2:13), locuiește în noi (1 Corinteni 3:16; 6:19), colaborează cu Hristos la îndreptățirea noastră (1 Corinteni 6:11), dă daruri spirituale bisericii (1 Corinteni 12 – 14), ne pecetluiește pentru mântuire (2 Corinteni 1:22), întipărește legea în inima oamenilor (2 Corinteni 3:3) și ne dă viață nouă în Hristos (2 Corinteni 3:6) și eliberare din păcat (2 Corinteni 3:17). Categorie nu putem trăi fără Duhul Sfânt.

De ce înțelegerea divinității Duhului Sfânt este importantă pentru a înțelege pe deplin dragostea lui Dumnezeu pentru noi?

Dumnezeul nostru trinitar

Când citim 2 Corinteni 13:14 am putea crede că Hristos este singura sursă a harului, Dumnezeu este singura sursă a dragostei, iar Duhul Sfânt este singura sursă a părtășiei, dar nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr.

5. Ce spun 1 Corinteni 1:3,4,9; 10:16; 2 Corinteni 1:2,12; Romani 8:35; 15:30; Galateni 2:20 și Efeseni 3:19 despre har, dragoste și părtășie în legătură cu membrii Trinității?

1 Corinteni 1:3,4,9

³ Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!

⁴ Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos.

⁹ Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.

1 Corinteni 10:16

¹⁶ Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?

2 Corinteni 1:2,12

² Har și pace vouă de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!

¹² Lauda noastră este mărturia pe care ne-o dă cugetul nostru că ne-am purtat în lume, și mai ales față de voi, cu o sfințenie și curăție de inimă date de Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe o înțelepciune lumească, ci pe harul lui Dumnezeu.

Romani 8:35

³⁵ Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?

Romani 15:30

³⁰ Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine,

Galateni 2:20

²⁰ Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

Efesenii 3:19

¹⁹ și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt conlucrează pentru salvarea noastră. Harul, dragostea și părtașia nu provin doar de la unul singur, ci de la toți cei trei Membri ai Dumnezeirii. Cu toate acestea, Fiecare are funcții specifice în istoria mântuirii. Pavel este conștient de aceasta și subliniază această învățătură în scrisorile sale. De exemplu, planul de mântuire este prezentat cu o extraordinară economie de cuvinte în Galateni 4:4-6, cu participarea distinctă a celor trei membri ai Dumnezeirii. Dumnezeu Tatăl L-a trimis pe Isus, Fiul Său, ceea ce sugerează că Tatăl este Sursa acestui plan (Galateni 4:4). Fiul s-a născut dintr-o femeie (Galateni 4:4), o referire la întrupare și o indicare a împlinirii unei promisiuni străvechi (Geneza 3:15). Fiul ne-a răscumpărat și ne-a readus în relația corectă cu Tatăl, despre care Satana mințise (Geneza 3:5). Iar Duhul Sfânt legitimează identitatea noastră de copii ai lui Dumnezeu (Galateni 4:6).

Există și alte referiri la Trinitate în scrisorile pauline. Cei trei acționează împreună, înzestrând biserica pentru misiune (1 Corinteni 12:4-6), dându-ne putere spirituală (Efeseni 3:14-19) și favorizând o unitate profundă între membrii bisericii, o unitate care reflectă relația dintre membrii Dumnezeirii (Efeseni 4:4-6). În înțelegerea lui Pavel, nu doar că Dumnezeu este trinitar, dar cele trei Persoane ale Dumnezeirii colaborează pentru salvarea noastră (Efeseni 1:3,13,14). În Efeseni, Pavel merge până acolo încât spune că trebuie să fim umpluți de plinătatea Tatălui (Efeseni 3:19), a Fiului (Efeseni 4:13) și a Duhului Sfânt (Efeseni 5:18).

Pavel nu putea găsi un final mai bun pentru corespondența cu corintenii (2 Corinteni 13:14) – o promisiune că cei trei Demnitari ai universului, Trioul ceresc, vor fi cu noi acum și în veacul viitor.

Cum ar trebui ca părtășia dintre membrii bisericii să reflecte frumoasa relație din cadrul Dumnezeirii?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 73,
„Să nu vi se tulbure inima”

„Numai harul lui Isus Hristos poate transforma inima de piatră într-o inimă de carne și o poate face să trăiască pentru Dumnezeu. [...] Oamenii nu au nicio putere să îndreptățească sufletul, să sfințească inima. Boala morală nu poate fi vindecată decât prin puterea Marelui Medic. Darul suprem al cerului, Însuși singurul născut din Tatăl, plin de har și de adevăr, este unicul care îi poate răscumpăra pe cei pierduți” (Ellen G. White, în *The Signs of the Times*, 2 mai 1892).

„«Dumnezeu este dragoste» (1 Ioan 4:16). Natura Sa și Legea Sa sunt iubire. El dintotdeauna a fost așa și așa va fi pentru totdeauna. «Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică» și ale cărui «cărări sunt veșnice», nu Se schimbă. În El «nu este nici schimbare, nici umbră de mutare» (Isaia 57:15; Habacuc 3:6; Iacov 1:17). Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică deplina binecuvântare a tuturor ființelor create. [...] Istoria marelui conflict dintre bine și rău – de la data când a izbucnit pentru prima dată în ceruri și până la înfrângerea finală a răzvrătirii și eradicarea definitivă a păcatului – constituie de asemenea o demonstrare a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 33).

Zilnic: Psalmii 37 – 43; Ellen G. White, Dietă și hrană, Apendice 2

1. De ce râde Domnul de cel rău?
2. Cum umblă omul și se frământă?
3. Cu ce spune psalmistul că se hrănește zi și noapte?
4. Ce era bucuria și veselia psalmistului?
5. **De ce au respins unii subiectul reformei sănătății și ce poziții au adoptat alții?**